

[P. Andersen.]

alvorligere Tilfælde vil gaa frem med lidt mere Styrke.

I Tilslutning til denne lille Fortælling om de fire rigtige levende, hvide Høns fra Kolding vil jeg tillade mig at rette en Betsværing angaaende den Maade, hvorpaa Kommunerne bliver betjent og behandlet af de ministerielle Embedsmænd, naar det drejer sig om Refusion af udlagte Penge, som Staten altsaa skylder Kommunerne. Jeg har den Ære at være Medlem af Kasse- og Regnskabsudvalget i Svendborg Byraad og har saaledes Lejlighed til at se disse forskellige finansielle Forhold paa nært Hold og har netop for ganske nylig haft Lejlighed til ogsaa at beskæftige mig med Spørgsmaalet om de ikke indgaaede Refusioner fra Statens Side.

Vi har i Svendborg ikke saa ganske faa Penge til gode, to forskellige Hjælpekassetilskud for 1927 — 1928, men da Afregning herfor først er indsendt 14. August, kan man selvfølgelig ikke vente, at man den 24. Oktober skal have faaet Svar fra Ministeriet, det er klart, at paa godt og vel et Par Maaneder kan man ikke naa at være færdig med de Overvejelser.

Ligeledes har vi til gode et Beløb paa 2 490 Kr. som Tilskud til Kommunens Udgifter ved smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Regnskab herom er indsendt til Amtet den 19. Maj, men endnu i Dag er det paagældende Beløb ikke indgaaet fra Staten.

Endelig skal jeg gøre opmærksom paa, at vi ogsaa har til gode et Beløb af 63 604 Kr. 41 Ø. Det drejer sig om Refusion af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse for 1926—27 med et Beløb af 28 847 Kr. 44 Ø. samt for Halvaaret til 1. Oktober forrige Aar med et Beløb af 34 756 Kr. 97 Ø. Angaaende denne Sag er der fra Svendborg Borgmesterkontor sendt forskellige Skrivelser til Direktionen for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen.

Den første af disse Skrivelser er dateret 16. Juli 1927, i hvilken man fremsender Kvittering for et modtaget a conto Beløb for Refusion af udbetalt ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse paa 20 000 Kr. Samtidig tillader man sig i Skrivelsen at henlede Opmærksomheden paa, at Kommunen endnu har til gode hos Staten ca. 27 000 Kr., som man venter hurtigst at faa refunderet.

Tiden gik imidlertid fra 16. Juli til 10. Oktober. Da sendte Borgmesterkontoret en ny Skrivelse til det paagældende Direktorat. Man indsendte gennem denne

Skrivelse en Indberetning vedrørende den i Juli Kvartal udbetalte ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse og tillod sig at henlede Opmærksomheden paa, at Staten resterede i Refusion til Kommunen for Aaret 1926—27 med 28 000 Kr. og for April Kvartal forrige Aar med 18 000 Kr.

Det behagede heller ikke Direktoratet at svare paa denne Skrivelse Nr. 2, og den 17. September 1928, altsaa 11 Maaneder efter, at det første Krav var indsendt, sendte man en ny Skrivelse til det paagældende Direktorat, hvori man tillod sig at henlede Opmærksomheden paa, at Kommunen stadig stod i betydeligt Forskud for Staten med Hensyn til den for Tiden til 1. Oktober udbetalte Arbejdsløshedsunderstøttelse paa 63 604 Kr. 41 Ø., eventuelt minus Andel i nogle Administrationsbeløb. Samtidig tillod Borgmesterkontoret sig at forespørge, om Afregningerne ikke snart kunde ventes, og man forventede, at Kommunen fik tillagt Kassekreditrente for den overskredne Tid.

Heller ikke paa denne Skrivelse er der indtil Dato indløbet noget Svar fra det paagældende Direktorat.

Jeg vil gerne forespørge, om det ikke er muligt for den paagældende Minister at sætte lidt mere Fart i de paagældende Embedsmænd, det er dog ganske uanstændigt, at Kommunen skal staa i saa overordentlig store Forskud for Statskassen, særlig naar man tager i Betragtning, at den Lovgivning, der er gennemført vedrørende Arbejdsløshedsunderstøttelse, er af en saadan Natur, at den har paalagt Kommunerne overordentlig store Byrder, som de ikke tidligere havde, for at opretholde Livet for en Del af dem, der nu gennem denne Lovgivning er blevet berøvet al Adgang til Understøttelse; ikke alene paalægger man altsaa Kommunerne saadanne store Udgifter, men man tilbageholder oven i Købet i lange Perioder de Penge, Kommunerne har til gode hos Staten.

Man maa gaa ud fra, at det skyldes Sløseri og Efterladenhed hos de paagældende Embedsmænd, foruden at det er ganske uhøfligt, at der ikke sendes Svar, naar man Gang paa Gang indsender Skrivelser, thi det kan anstændigvis ikke være saaledes, at Staten ud fra en ganske fedtet Betragtningssmaade, for at tilegne sig Renten af det Beløb, man staa i Restance med, undlader at indbetale dette Beløb; den Tanke maa man dog indtil videre værgе sig imod.

Jeg fremfører Sagen her, thi det er jo ikke som andre Gældsposter en Gældspost, man kan gaa til Fogeden med eller paa an-